

(Ένα ταπεινό αφιέρωμα, ΩΔΗ, για την Παγκόσμια γιορτή της Μητέρας)

Υπό: Δημ. Π. Τόρβα

Μάνα, μητέρα, μανούλα, μαμά,

Είναι η γιορτή σου σήμερα μες στην αυλή του κόσμου.

Έβγα στην πόρτα χαρωπή και την ευχή σου δός μου!!!

Όπου κι αν είμαι σε ζητώ, όπου βρεθώ σε κράζω.

Στις λύπες μου και στις χαρές στα μάτια σε κοιτάζω

για να μου λες γλυκόλογα, να μου κρατάς το χέρι,

να μου χαϊδεύεις τα μαλλιά ΚΑΙ στ' ουρανού τα μέρη

να φτιάχνεις τους παράδεισους για μένα, στ' όνειρό σου.

Να μου προσφέρεις τη ζωή ΚΙ ΌΛΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ!!!

Πάνω στο Άγιο στήθος σου το πρώτο μου το γάλα
μου πρόσφερες. ΚΑΙ της καρδιάς σκιρτήματα μεγάλα
στοργής, αγάπης κι όνειρου με γλύκα σε δονούσαν
σαν τ' άλικά τα χείλη σου 'σκύβαν και με φιλούσαν!!!

Εφύτρωσα στα σπλάχνα σου ΚΑΙ, στη ζεστή αγκαλιά σου
το πρώτο φως μου αντίκρισα, απάνω στην καρδιά σου.
Πάνω σε κείνη την καρδιά, όμοια σαν την καρδιά μου
που σε κρατάει στα φύλλα της ως τα γεράματά μου!!!

Σπλάχνο από τα σπλάχνα σου, ψυχή απ' την ψυχή σου,
αίμα από το αίμα σου, κορμί απ' το κορμί σου,
πνεύμα από το πνεύμα σου, πνοή απ' την πνοή σου...

Μια ύπαρξη με δύο μορφές δική μου και δική σου.

Κοινή του πόνου οίμωγή, κοινή της πίκρας γεύση,
κοινή της γλύκας ηδονή, που έχουν καταρδεύσει
το είναι μου ολόκληρο. Της μνήμης παραγάδια,
γεμάτα από τα μητρικά φιλιά σου και τα χάδια...

Πρώτη εικόνα κι άφθαρτη, πρώτη χαρά κι ελπίδα.

Στήριγμα ασάλευτο σκληρό σε κάθε καταιγίδα.

Η ασπίδα της αγάπης σου, η ανείπωτη στοργή σου

πρώτα το σπλάχνο σου «φρουρούν» κ' ύστερα τη ζωή σου!

Όσο κι αν θέλουν οι καιροί να μπουν ανάμεσά μας
όσα ποτάμια και βουνά αν κρύψουν τη θωριά μας,
είναι η καρδιά στα στήθια μας, στην κεφαλή ο νους μας
και τα δεφτέρια της ψυχής φρουροί για τους δεσμούς μας.

Για σένα μάνα δεν χωράν τάφοι και λησμοσύνη.

Είσαι παρούσα πανταχού και τίποτα δεν σβήνει

αυτό το «αχ μανούλα μου», «μανούλα μου πονάω»

στου πόνου το κρεβάτι μου, που σε αναζητάω,

να μοιραστώ τον πόνο μου, το χέρι να σου πιάσω,

ν' ανοίξω τα χεράκια μου, σφιχτά να σ' αγκαλιάσω!!!

Πού θα χωρέσει στη ζωή η αγάπη της μητέρας!!!
Πού θα χωρέσει η στοργή ΚΑΙ ποιος Θεός αγέρας
μπορεί τις μαύρες πίκρες της να διώξει και να πάρει
αν της στερήσει ο Χάροντας κόρη ή παλικάρι...

Εσύ, γλυκιά μας Παναγιά, μητέρα του Χριστού μας
μπροστά σου γιού Σου τα φρικτά τα πάθη, του Θεού μας,
στοίχειωσες θρήνο άφατο, τον ΕΠΙΤΑΦΕΙΟ ΘΡΗΝΟ,
να ραίνει με τα δάκρυα Σου το... «μαραμένο κρίνο»
που αιμορραγούσε στο Σταυρό, το δειλινό εκείνο!!!
Κάνε το δάκρυ βάλαμο για τις χαροκαμένες
πάρτες στα Θεία δώματα, μαζί Σου ευλογημένες
να βλέπουν τα βλαστάρια τους σε κήπους παραδείσου
έξω απ' τη μαύρη σκοτεινιά του Άδη, της Αβύσσου!

Δημήτριος Π. Τόρβας

Αντιστράτηγος ε.α/Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού
Electronic Engineer-
Master Of Science(MSci) in Op. Res. From Cranfield University (England)